

Caroval P. Hojter
1878

SLOVENSKA BČELA.

Podúčen in kratkočasen list.

Vredil in izdal :

Anton Janežič.

Tretji tečaj.

V Celoven 1852.

Natisnil Ferd. žl. Kleinmajr.

V celotni 1932

National North Sea Museum

Izhaja s
„šolskim pri-
jatelem“ vsa-
ki četrtek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Lěposloven tednik.

Číslo 1.

V četrtek 1. januarja 1852.

III. tečaj.

Povabilo k druŕstvu sv. Mohora.

Živili Slovenci! S timi besėdami smo ravno pred lėtom pozdravili pre-
drage slovenske brate, ter jih povabili, po izgledu družih narodov druŕtvo
osnovati, ktereĝa namėn bi bil, dobre in koristne bukve izdajati, jih med
ljudstvom razširjati, tako slovenski narod izobraŕevati in naŕe slovstvo
po moĝočosti podpirati in povzdigati. Hvala Bogu, naŕe besėde niso bile
v vėter govorjene; tako druŕtvo je pod imenom: „druŕtvo sv. Mohora“
osnovano in postave taistega ŕe 1. septembra l. l. po naŕej „bčeli“
razglaŕene. Veselo se razvija in raste, od vsih strani se oglaŕujejo udi,
kar mu naj lepŕo, naj veseliŕo prihodnost obeta.

Začasni odbor za lėto 1852 je po ŕ. 4 druŕtvenih postav takole
sostavljen:

Zač. vodja: Andrej Einŕpieler, mėstni kaplan v Celovcu.

Odbornika za Kerŕsko ŕkofijo:

Simon Rudmaŕ, c. k. ŕolski svetovavec na Koroŕkem;

Dragotin Robida, c. k. gimnazialni učitel v Celovcu;

za Goriŕsko ŕkofijo;

Ŗtefan Kociančič, profesor sv. pisma v Gorici;

Pirc Matevŕ, mestni kaplan v Gorici;

za Labudsko ŕkofijo.

Matia Vodušek, inful. opat v Celju;

Jernej Franci, zač. gimnazialni učitelj v Celju;

za Ljubljansko ŕkofijo:

Dr. Janez Bleiweis, vrednik „Novic“ v Ljubljani;

Luka Jeran, mestni kaplan v Ljubljani.

za Sekovsko ŕkofijo:

Matijaŕič Juri, c. k. gimnazialni učitelj v Mariboru,

Davorin Terstenjak, c. k. gimnazialni učitel v Mariboru;

za Terŕaŕsko ŕkofijo:

Ivan Koseski-Vesel, c. k. denarstvini svetovavec v Terstu;

Miha Schwab, c. k. ŕolski vodja v Terstu.

S serčno prošnjo se obernemo taj na vse jugoslavenske rodoljube,
v prav obilnem ŕtevilu k „druŕstvu sv. Mohora“ pristopiti in ga po vsej

moči v njegovem prežlahtnem naměnu podpirati. Po §. 3 snese pristopnina za učitelje ljudskih šol na deželi in za učence na lěto 1 fl. 30 kr. srebra, za vse druge (tudi družtva) pa na lěto 3 fl. sr. Dalej plačajo učitelji in učenci, kader prvič k družtvu pristopijo 30 kr. sr. vsi drugi pa 1 fl. sr. upisnine. Plačila se ali čelolětno ali pollětno popred odrajujejo in frankirane ali odboru dotične škofije ali pa naravnost v Celovec pod nadpisom: »Družtvu sv. Mohora v Celovcu. Pri Janezu Leonu za oddati« pošiljajo. Vsaki pristopivši ud dobi pristopni listič in vse od družtva izdane bukve zastonj.

Zraven se pa tudi povabijo in poprosijo vsi slov. pisatelji za družtvo prav marljivo spisovati in svoje spise pod gori naznanjenim naslovom v Celovec pošiljati. Vselej mora na posebnem lističu pristavljeno biti, pod katerim pogojem spisatelj svoj rokopis družtvu prepusti. Družtvo bo vse podučne in kratkočasne spise, ki kat. veri in npravnosti nasproti niso in v politiko ne segajo, radovoljno prejemalo.

Imena družtvenikov ter druga naznanila in novice bodo vselej po »bčeli« razglašene. Sicer se bo v vsem po družtvenih postavah ravvalo.

Bratji! sjedinimo se v omiko in požlahtnjenje našega dolgo zatertega naroda, — iz malega rase veliko in slavno — in bodočnost je naša! Živili Slovenci!

V Celovcu 1. januarja 1852.

Začasni vodja:
Andrej Einspieler
mestni kaplan.

Začasni tajnik:
Anton Janežič
zač. gimnazialni učitelj.

T o p o l.

Božja mater, rajsko-zala,
Se na zemljo je podala,
Po dolinah, po planinah
Blagorpolna popotvala.
Kodarkolji je hodila,
Z belo roko svetomila
Je, karkoj po zemlji biva,
Ljubeznivo pozdravila,
Ino svaka stvar, katero
Blaga zemlja je rodila,
Se je materi nebeški
Prav ponižao perklonila.

Tičice iz sinj' ga zraka,
Slavček iz zelen' ga gaja,
In škerlice izpod sonca
(Kje se serčice jim taja),

Od bližine, od daljine,
Pred Marijo perhitijo,
Ino z gladkim gerlom glasne
Sladke pesmi žvergolijo. —
Tam od stene koza divja,
Tukaj oroslan in jelen,
Tamkaj slon in ris in tiger,
In karkolj goji gojzd zelen:
Do Marije se ponagli,
Do Marije čudokrasne,
In poklekne na kolena,
In molitve moli glasne!
V studencih, v potokih,
V nezmernih morja valih,
Vun iz vode glavce steza,
Kar je večih rib in malih!

Krog in krog se sonce smeja,
Krog in krog vse prepeva,
Krog in krog le radost vlada,
Da od gor do gor odmeva!
Hrast presivi, hoja mlada
Tam perpogneta mladike,
Tukaj cedre nebotične
Verhe krivijo velike!
Ni ne glave, ne veršiča,
Da se ne bi perklonila,
Božja mati pa je milo
Sve sve skup blagoslovila!! —
Sam en topol, konc potoka,
Perkloniti glave neče,
Ker napuh mu terdoglaven
Svo pobožnost kar odreče.

Divji ponos ga popači:
»Jaz, ki silim v nebesa,
»Nikdar se ne bom perklonil, —
»To — za manjši je drevesa!
»Kaj sreberne bi peresa,
»Ako jih perklonim, djale,
»Ki še nikdar, kar jih nosim,
»Niso k zemlji se majale?
Komaj topol to izusti.
Se perbliža božja mati,
Vidi termega topola
Derzno le prot nebu zjati.
Z narprijaznejšim očesom
Mati božja ga pogleda,
Da se topol kar pretrese,
Da peresa plahobleda

Kakor bilke strepetajo,
In da bodo trepetala
Dokler bo po celim svetu
Materi nebeški hvala!!

Miroslav.

Žertvovanje na Savi.

Povest iz staropaganskih časov.

(Spisal Balant Janežič.)

I.

Po celom nekdamnom Goratanu in še mnogo dalej so segala selišča starih Slovencev. Kjer že davno nemški jezik gospodari, so se nekdam slovenski glasovi razlegali. Naši prededovi so bili tanke visoke postave, gibčnih udov in krepkih kosti. Modre oči in rumenklasti lasje so jih posebno od drugih narodov odlikovali. Daleč okoli so slovele njih dušne kreposti, kakor: neizmerno gostoljubje do prijateljev in neprijateljev, miroljubje, veselost in delavnost. V blagaj tihoti in zadovoljščini so obdelovali svoja polja, tersje sadili in se vselej po moči bojnemu hrupu uklanjali. Nikdar niso napadali svoje sosede kakor divji Pasoglavci (Huni) in Avari. Brezkončno so ljubili neodvislost in svobodo; hrabro so jo branili kot naj večje blago proti zvonajnim in znotrajnim sovražnikom. Njih ljubézen do petja in prostega razveselovanja je še sedaj povsod dobro znana. Globoko v sercu jim je ležal njih vérozakon in spoštovanje bogov. Zvesto so toraj služili svojim malikom, ravno kakor sedaj jedinomu Bogu.

Njih žene so bile ljubéznjive, vérne in pridne gospodinje, in s svojimi hčérami hišna opravila opravljale, med kuhale, predle in tkale oblačila za čelo družino.

V onih časih pred Karlom Velikim (okoli 800) so bli naši dedi prosti, neodvisli narod. Imeli so svoje vojvode in kneze, med kterimi se nam tudi slavni Samo prikaže. Sreča in blagor sta jim tedaj cvélela. Pri naselitvi v sedajne kraje so jih najšli opustošene in s tisučlétnimi lesovi pokrite. Kmaló je izkerčila in potrebila pridna slovenska roka temne goščave in jih v cvéteče livade (poljane) in polja preménila. Tam kjer je prej iha po starodavnom drevju šumela, kjer so roparske zverine divjale, se je zibalo sdaj v povetrijú bersno klasovje in pridni Slovenec je za svojim plugom ali čedoj veselo prepeval. Postavljali so si svoja stanišča večidél na bregovih šumečih rek in na hribih, kjer so zadovolno plodove blagodarne prirode (nature) uživali. Tudi s žlahtnim tersjem so obsadili solčne gorice na Dravi, Savi in Muri. Vinogradi štajerskih goríc ostanejo nam véčna priča njih nevtrudljive marljivosti. Potréba hišnoga in poljodélskoga orodja je jim kmalo tudi rudne zaklade odklenila. Votlili so globine gor, spravljali na den koristne rude, ter jih za različne potrebe porabili. Na daleko in široko je slovelo njih jeklo iz norskíh rudníkov. Naši prededovi so bli sreča in blagoslov za čelo deželo.

Kakor drugi starodavni narodi so tudi oni u tminah paganstva blodili. Částili in služili so više (več) bogovom. Njih vérozakon, kakor je še iz slabíh zgodovinskih ostankov in redkih narodskih običajev viditi, je bil zlo imeniten in mnogopoménljív. Vse na svétu razpade po svojej céní v dobro in zlo. Na tem so oni svoje bogoslovje osnovali. Izvir vsega dobrega jim je bil Bělibog ali bog světlobe, in začetek vsega zlega Černobog ali čart. Te dve nasprotni bitji ste bile v neprestanom boju med seboj, vendar premagal je Bělibog. On je taj premagavec Čarta, ki je zmiraj ljudem škodvati, svitlobo solnca pogasiti skušal, da bi véčne tmíne zemljo pokrile. Zvun tih so imeli Triglava vladarja nebes, zemlje in podzemlja. Njemu so posvečevali gore, hribe, gaje in réke. Perun je bil vladar groma in bliska. Živo so částili boginjo ljubézni in rodívnih moči. V njenoj veži je gorel véčni ogenj. Radegast je bil bog veselja in gostije, Kurent bog vína in pirovanja. Morana ali Mora je zaspavala ljudi do čérne noči. Město, kjer so svoje malikovavske službe obhajali, so hram imenovali. Navadno so imeli tako svetišče v gajih v senci tisučlétnih dreves. S visokim plotom so ga ogradili in s nasipom obdali. Tu so darovali pred podoboj kakoga boga razne plode narave (nature): perjad in živino. Gnjusno navado, svojim bogom tudi vjete sovražnike darovati, so od svojih sosedov sprijeli, ker jih šele v poznejših časih najdemo. Navadno so svojim bogom darove v tihom mraku po za-

hodu solnca ali v gluhoj noči o svitu bléde lune doprinašali. Važnejše in imenitniše žertve je opravljal njih malikovavski duhovnik, žerec imenovan, druge pa oče vsake družine.

II

Na vojvodskom stolu v Goratanu je sedel v tih časih Valhun, sin Kajtimara. Bil je goreč kristjan. Na vso moč si je prizadjal, véro pravega jedinoga Boga med svojim ljudstvom razširiti in ukoreniti. Tode sila nikdar ni mila. Vsih strani se jame narod vzdigavati proti njegovim poveljem. Slabo sème svetega evangelja, ki je jelo pomalem med Slovenci kliti, grozi se do čista zadušiti. Popotoval je pobožni Virgil s nekaterimi pomočniki po daljnih goratanskih pokrajinah in sveto evangelje razglaševal. Tode le malo sadú je njegov trud obrodil. Neusmiljeno ravnanje vojvoda in njegovih pomagavcev s nekristjani, neznanost domačega jezika in grozeča zguha neodvislosti je to zveličavno délo popolnoma podkopala. Nezadovoljnost prevzame kmalo čéli narod. Od dne do dne rase čert in jeza do kristjanov in kristjanskoga vojvoda. Na čelu tih nezadovolnikov je stal Droh, najvišji njihovih malikovavskih duhovnikov.

Bil je krasen spomladanski den. Prijazno je razlivalo svoje žarke svitlo solnce po céloj naravi. Vsaki predmet je dihal življenje in radost. Rahlo verklanje potočičev in mogočni šum dereče Drave v starodavnom koritu se je ljubko vjemal s jarnim petjem veselih ptičic po dolini. Sènčnata dobrava stolétnoga dobovja se je širila na desnem bregu Drave. Na najvišjem mestu pod srepim (sila velikim) drevesom je bil postavljen žertvenik (oltar), krog njega v kolobaru plot s ozkim uhodom. Poleg njega bajtica z dobovega lesa. Danas je praznik Kurenta, den velike radosti in pirovanja. Votlo šumenje in veršenje se razlega po obširnem gaju. Neštevilna množica ljudi se nabira, čakaje malikovavskega opravila. Zdaj se prikaže na pragu svoje bajte služabnik bogov v svojej časti. Snežnobéli lasje, siva brada in vènc pisanih rožic mu kinča čelo in glavo. Bil je Droh. Blagoslovi zbrano ljudstvo in zamišljeno stopa do svetišča, bogom in posebno Kurentu darove doprinesti. Pervo mēsto zavzemejo knezi in starešine, za njimi se riva ljudstva neštevilna množica. Vsim je brati na licu goreči serd do sovražnika in vnetost za staro véro in domovino. Živi ogenj vsplameni na žertveniku. Droh vlije v plamen olja, vina in vode. Na to pogledav za vijočim dimom natihom šepete: „Bogovi v oblacih! primite blagovoljno iz rok svojega raba (hlapca) žertvo, in vodite narod k sreči in blagostanju. Ščitite ga pred vsakim napadom in podajte čartu njegove in vaše vragove!“ To dokončavši mahne s svojim krasno lesketečim protom na vse štiri strani svēta. Sedaj vsuje na ogenj bēloga cvētja, bilja (zelišča) in žita, ter prosi, da bi bogovi blagoslovil

rodovitno prirodo. On vzeme krasni věnec raz glavo, ter konča sveto opravilo. Zapusti svetišče in stopi k bistromu toku Drave, ki je bila Triglavu sveta. Tu zajme studene vode v leseno posodo, se verne nazaj, se pomoli bogom in pokropi nazoče rekoč: „Bodite silni kakor Drave valovi, ki vsako jez prederajo, bodite bistri kakor njezin tok, ki dere naprej negledé na overe. Mogočni, siloviti Triglav će vas braniti in ščititi pred vsakim sovragom.“ Droh sedaj odide in se zaklene v svojo kočico. —

Začne se veselovanje in gostovanje, ki je po staroj šegi vselej žertvovanju sledilo, posebno pa na dan Kurenta, naj živahnejšega v celom letu. Piščali in rogovi zadoné in šumen ples in pèvanje se razvije. Pisk in vrisk, spèv in hrum je tisučero odmeval po starem dobovju in skalovju. Pri vsem tem veselovanju je vendar bila na licih starešin spoznati neka nepopisljiva tuga in žalost, ki je jim kot viharni oblaci nesrečno prihodnjost napovedovala.

Blagotvorno solnce se bliža koncu svojega dnevnoga tečaja. Droh stoji spet na pragu svoje kočice. Tužnega očesa gleda zahajajoče solnce, gleda Dravo šumečo in prazni hrup naroda; ali čudni počutki se mu zbudijo v serca globini. Globoko se zamisli. Narod se pripravlja na pirovanje (snedanje). Tu se kolje bik ali vol, tam kervavi drobna kuretnina, tu diha v poslednjih mukah krotko jagnje ali ovčica. Nad ognjem se barvijo na dolgih ražnjih gnjati in pleča. Tam se deli běla pogača, kolače in potice. Bogato se gostujejo. Ni razločka stanú ne časti. Bogati sedi poleg vbogoga, domačin poleg ptujinca. Vse veže bratovska vez. Sterd, mleko in sir začnó pir; vino, pečenka in med ga končajo. Hrupnomu pirovanju in napivljanju Kurenta, kteroga god se dans obhaja, nima ne konca ne kraja.

(Dalje sledi.)

H v a l e ž n o s r c e.

Bil je svoje dni blizo Kremelna, carskega grada v sv. Moskvi mlad prodajavec sladčic, po imenu Menzikov, zdaj celemu svetu znan. S svojim živahnim duhom in vedno primernim odgovorom se je caru Petru Velikemu tako dopadel, da naroči svojemu naj vernejšimu prijatelju za njegov poduk in omiko skrbeti. Čudovitno lahko prekosi Menzikov vse sodruge v uku in u vsaki vednosti. S tim se svojemu caru kam bolj prikupe. Zaporedoma povišuje mladega ljubimca od časti do časti in brž na sebi naj bližjo — na knezovsko. Bil pak je Menzikov tudi ves vdan svojemu carskemu dobrotniku. Enkrat v strašni bitvi je tvegval vlastno življenje, da je carovo rešil. — Pod blagimi lastnostmi tega uzvišenega ljubljenca so se vendar tudi opačne skrivokale. Njegova pohlepnost no častiželčnost je bila požaru podobna, ki tim huje plamti, čim na več kurila naleti. Skrivoma je veliko državnim napravam namenjenih penez

podmeknul. — Nekega dne na odpotu iz Petrograda v spremstvu svojega gosudara, kateri je silno v Astrahan hitil, da bi to mesto prestregel ino oblegel, zve pojdoč, da so vse njegove krivice samodržcu ovajene. Vedno molčanje ino podmurno gledanje carovo, čiga nevkretno strogost je dobro poznal, mu jasno očituje, da je zdaj ob njega. Že se vidi pahnjenega iz verhunca svetne časti in sreče v globočino sramote in nadloge. Strahovite misli na puščavo Sibersko, na dolgo samotno izgnanstvo ali meč, ki ga ob glavo dene, ga neprestanoma s takšo grozo sprehajajo, da mu hud legar krv vneme ino pamet zmoti. V prvo revno bajtico ga spravijo, kjer tri tedne otožno bancluje. Ko se zazve, gleda plaho po siromaški koči, vidi, da ga je vse zapustilo; en sam človek stoji poleg postelje, ki mu streže in ga tolažno nagovori, ino ti strežnik je — njegov car, ti človek je — Peter Veliki.

Ti nenadni pogled ga mahom oživi ino okrepi. Žgeče, debele solze ga polijejo; ihte se vrže na kolena pred svojega cara ino zavpije: „Večni Bog, ste Vi gosudar!“ — „Jaz sim, jaz; tri tedne že tu čujem nad tebo.“ — „Kaj, vi me še ljubite? Vi ste mi odpustili! Vi niste nevrednega krivca k smrti obsodili?“ — „Vbogi človek, reče car ga objemši, kaj misliš bi jaz pozabil, da si me smrti rešil?“ —

Tako zlahtno obnašanje — ali ne zbrise in ne pobota vsake nepopolnosti, ki se caru očita, kateri je imel vse svoje kreposti od sebe samega, svoje slaboče od svojega veka in svojo večno slavo le iz svoje glave? — —

Krepost, ki se v globočini zares velike duše gotovo najde, je hvaležnost.

Ž.

Književni pregled.

Zora, jugoslavenski zabavnik za godinu 1852, od Radoslava Razlaga i Ivana Vinkovića. Dobiti po vsih jugoslavenskih mestih za 30 kr. sr.

Jasno ko beli den, svetlo ko solnce rumeno je to, da si morajo slovanska narečja če dalje bolj bližati, ter se naposléd v jeden jedini vseslovanski književni jezik stopiti. Ta prekrasna misel je že davno serca vsih vernih Slovanov ogrijala i naduševala. Vendar kako se ina to izpeljati, da zaželen cilj dostignemo i vseslovanski jezik dobimo, to nam še zakriva v svojem krilu negotova prihodnost. Kakor ribica za hladno vodico, kakor v kletki zatvorena ptička za rajsko svobodo zelenoga gaja, ja še bolj kopernimo Slovani po tistoj presrečnoj dobi, ki bo nam tmine bezposlene negotovosti razjasnila in pot pokazala, po katerom naj stopamo da do svetohrama uzajemnosti i sloge dospemo.

Iz globine serca bodi nam toraj pozdravljena: „Zora“ prežlahtni biser našega mladjuhnoga slovstva. Ti nam pripravljáš pot, da se naj popred Jugoslovani sjedinimo, zraven pa tudi drugim narečjem približamo, ti nas vodiš ko ljuba sestrice, da ne zagazimo na stranputice, po katerih žalibog tako radi tumaramo in vagujemo. Tvoj svit se ne razliva samo po jugoslovanskih krajinah, še veliko dalej se razpliva svitloba tvoje luči po vsih prostranih planjavah preširokoga slovanskoga sveta. Bogato si nakitjena s cvētjem cele Slavije. Zatorej boš tudi vsakod s nadušenjem

sprejeta. Tudi ti si spoznala, da je nevarno, jedno samo narečje za občesavensko, književno spoznati, vsa druga pa sceloma podržeti i zatreči. Jedno narečje se ima v drugom oživljati, jedno iz drugega novo moč dobivljati, jedno drugo dopolnovati. Učimo se taj marljivo vsih slovanskih narečij, skuplajmo, kar je u vsakom najboljega, ter glejmo, da se nam to neprecenljivo blago na podlogi staroslovenščine oživotvori i razvije, in prihodnost je naša.

Znotrajna i zvanajna oprava „Zore“ je prekrasna, jezik živahen, poln slovanskoga duha. Serce se ti širi, ko prebiraš mične povesti, njezne pesmice i druge zgodovinske i životopisne čertice od naših najslavnijših leposlovnih pisateljev: L. Tomana, Razlaga, Raića, Vinkovića i posebno nadušene prorokinje slavjanske Josepine Turnogradske. Nje povest „Boris“ se pred vsimi odlikuje. Kratko povedati, jeden sostavek je lepši od drugoga. — S Bogom dakle mlada „Zora!“ (da s izdajteljem govorimo) plivaj sretno po obzorju širokoga slave sveta kao vjestnica topla sonca, bela dneva. — A J.

Z m e s.

Tužna ura.

Plakaj rožca, ptiček, kamen in morje,
Tmíte hribček, vertec, gajček in goré,
Vetrič nesi zdihe moje na strani,
Kjer, od koder rana moja oživi.

Miloljub.

Med i pelin.

* V nemškom Gradcu slovenščina prav veselo napreduje. Da „slov. društva“ in „slovanskih besed“ ne oménim, hočem samo naznčiti, kako bersno se naš jezik tudi na graških učiliščih razvija. Na vseučilišču uči slovenščino g. Kol. Kvas in po čeloj gimnazii g. J. Vinković. Našega slavnoga Dr. Muršeca, kteri se je zavolj svojega bolehanja žalibog ponujenega svetovavstva za Hrovaško in Slavonijo odpovedati moral, nadomestuje u višej rečnej (tehničnej) šoli slavnoznani g. Rad. Razlag, in na nižjej rečnej šoli je g. Vidović za slovenskoga učitelja postavljen. Vesela prihodnost!

* Cesar smo se že davno bali, se je zgodilo: „Ljubljanski Časnik“ naš jedini uradni list je s starim lëtom prenehal izhajati. In kdo je tega kriv? S žalostnim srcem moramo obstati, pred vsim drugim vredništvo samo, ktero ga je v poslednjem času do čela zanemaralo. Mësto da bi bilo taisto za kake dopisovavce poskerbelo ali samo kake sostavke in drobtince sostavilo, je rajše vse tečaje dosedajnih slovenskih novin preste kniilo in tako vse razdelke svojega lista s ptujim blagom napolnilo. Vsim se je ta kerparija že gnjusila, in tudi visoko ministerstvo ni moglo kaj boljšega storiti, kakor tako vredovan časopis, ki ni ne krop ne voda, za prihodnje leto vstaviti. Gotovo bi nam bil naš uradni list še dolgo izhajal, ko bi bilo vredništvu na nja ohranjenju kaj zaležalo.

I m e n i k

častitih g.g. naročnikov slov. bčele in verlih podpornikov slavenskega slovstva.

G. Ajhelburg Fr. baron, c. k. uradnik v Celovcu. » Aleš Lovre, kapl. v Podklostru. » Anderiaš Jož., duh. v Maria-Hülf. » Ankerst Jan., kapl. v Krajski gori. » Antolič Iv., kapl. v Rušnjah. » Arcon Jak., zač. učitelj v Gorici. » Balon Ant., kapl. v Skalab. » Bauer Karl, duh. v Št. Jurju. » Bergman Val., fajm. v železni Kapli. » Biconik Fr. kapl. v Kapli. » Biljhar Ivan v Ljubljani. » Blažič Fr., bogsl. v Gorici. » Bornik Jož., fajm. v Jugivesi. » Božič Bal., kapl. v Št. Ilnu. » Božič Janko, bogsl. v Ljubljani. » Bradaška Fr., uč. pripravn. v Beču. » Brence Jan., kapl. v Komendi. » Brek Osv. inženir v Velkovcu. » Bubanović Mil., dijak v Zagrebu. » Burcar Mat., bogsl. v Gradcu. » Cafov Orosl., kapl. v Frauheimu. » Cegnar Fr., pošt. uradnik v Ljubljani. » Cenc Gašp. kapl. v Št. Paulu. » Cerer Ferd., c. k. uradnik v Vodinjani. » Cizej Pet., kapl. v slov. Gradcu. » Cocej Arni, duh. v Lopati. » Cvek Leop, učenik v Cerklah. » Čvetko Fr., kapl. pri sv. Benediktu. » Černic Jan., kapl. v Tinjah. » Černic Karl, kapl. v Št. Andražu. Sl. Čitavnica bogoslovna v Celovcu. » Čitavnica narodna v Reki. G. Dobajnikar S., expos. v Celovcu. » Dolinar Mat. kapl. v Ljutomeru. » Dolinšek Bl., bogsl. v Št. Andražu. » Dovjak Jak, kapl. v Doberdobu. » Drobnič Andr., kapl. v Ternovini. » Drobnič Jož., duh. v Celju. Sl. Društvo bravno v Borovljah. » Društvo slovensko v Gradcu. » Društvo slavensko v Terstu.	Sl. Dvorana v Zagrebu. G. Einspieler Jan. kapl. pri Velkovcu. » Endlicher R., uradn. v Ložu. » Farkaš Pet., župn. pri sv. Jurju. » Ferčnik Lambert, kapl. v Št. Jakopu. » Fresl Fr., kapl. v Šmarjeti. » Furlani Jan, učitelj v Bovcu. » Fünk Guido, dijak v Gradcu. » Furlani Jož., kapl. v Mernem. » Gajler Fr., učenik v Št. Lenartu. » Gajšek Karl, kapl. v Skalab. » Gestrin Leop., kapl. v Kočevski Reki. » Globočnik Ant. avskult. v Vipavi. » Gobanc Aleks., rudn. uradnik v Lirši. » Golia Ant. v Mirnem. » Goličnik Melh., bogsl. v Celovcu. » Golinar Jož. prov. pri Novi cerkvi. » Graber Mih., kapl. v Št. Urbanu. » Grabner Flor., c. k. sodnik na Terbižu. » Gregl Jan. bogsl. v Celovcu. » Gregorsić Ant. kapl. v Libušini. Gospodična Gresl Josipa v Trebnjem. G. Gruden Jak., kapl. v Mirni. » Hajšek Ant., bogsl. v Celovcu. » Hauser Ferd., mestni župan v Celovcu. » Dr. Hladnik Jan., pravdn. namestnik v Velkovcu. » Hobel Ant., bogsl. v Celovcu. » Hofmayer Mih., kapl. v Velkovcu. » Hojker Karl, oskerbnik v Snežniškem gradu. » Holc Jak., kapl. pri sv. Jakobu v slov. gor. » Holibar Mih., kurat v Wajdeku. » Hrašovic Fr., adj. v Ormežu. » Huber Iv., teržn. pomočn. v Ljutomeru. » Humar Jan., vikar v Kozbani. » Incko Tom., fajm. v Grafendorfu.

- G. Irkič Jan., sodn. prisedn. v Vipavi.
- » Jakopič Jan., kapl. v Belaku.
- » Janežič Bal., sedmošolec v Celovcu.
- » Janežič Fr. bogsl. v Št. Andražu.
- » Janežič Gregor, v Lišah v Rožju.
- » Javornik Placid, fajm. v Št. Jurju.
- » Jeraj Jož. kapl. v Št. Jurju.
- » Jeriša Luk., kapl. v Ribnici.
- » Kanc Vekosl., učitelj v Gorici.
- » Kandolini Adalb., sodn. pridružn. v Teržiču.
- » Kanduč Jož. župn. na Berdu.
- » Kaplenk Jan., kapl. v Ajdovcih.
- » Karner J. privat v Celovcu.
- » Kasl Jož., c. k. adj. v Priberze.
- » Kastelic Janez, kapl. v Kranju.
- » Katnik Alojz, mestn. kapl. v Celovcu.
- » Klančnik Orosl., kapl. v Sromlah.
- » Kmetič Jož. v Rušnjah.
- » Kociančič Štef., učitelj bogoslovja v Gorici.
- » Dr. Kočevar Štef. zdravnik v Celju.
- » Koler Janez, kapl. v Št. Paulu.
- » Kometer Jan., nunski spovednik v Celovcu.
- » Kovač Jož., učenik v Lipaljivesi.
- » Kovačič Jož., kapl. v Wiesu.
- » Kovačič Mart., kapl. v Hartmansdorfu.
- » Kozjak Fr., mlinar v Borovljah.
- » Kozler Pet., pravdn. namestnik v Teminu.
- » Kragl. Mart., bogsl. v Celovcu.
- » Krajnc Fr., kapl. v Radgoni.
- » Dr. Krajnc Jož., prof. v Gradcu.
- » Kramar Bogomil v Škofjiloki.
- » Kramberger Fel., korar v Voravi.
- » Kraškovc, kapl. v Mernipeči.
- » Kravcer Greg., fajm. v Čačah.
- » Krener J. bogsl. v Celovcu.
- » Krofič Mih., kapl. v Št. Mihelu.
- » Krušič Iv., bogsl. v Celovcu.
- » Kuk J. N. c. k. pomorsk. uradnik v Terstu.
- » Kulnik Fr., fajm. v Ukovah.
- » Kumer Jan., fajm. v Komendi.
- » Kumer Jan., osmošolec v Celovcu.
- » Kurnik Jan., kapl. pri sv. Ani.
- G. Kurnik Vojt., kolar v Teržiču.
- » Kušar Gr. vikar v Terstu.
- » Kvas Kol, učitel slovenščine v Gradcu.
- » Lapagna Jur., kapl. v Kobaridu.
- » Leder Jan., šestošolec v Celovcu.
- » Slav. Lejrerjeva bukvarnica v Mariboru 5 izt.
- G. Lesjak Bal., fajm. v Dvoru.
- » Lesjak Bal., osmošolec v Celovcu.
- » Levičnik Jož., posestn. v Železnikah.
- » Ljavnik Mark., c. k. sodnik v Št. Mohoru.
- » Likar Jak, kapl. v Suhi.
- » Link Bal., duh. v Žrevcu.
- Sl. Löwova kavarna na Dunaju.
- G. Lukanc Jož., bogsl. v Ljubljani.
- » Dr. Magdič Ant. v Ormužu.
- » Majar Matia, fajm. v Gorjah.
- » Majciger Jan., uč. pripravnik na Dunaju.
- » Majerič Jak., učitel pri sv. Vidu.
- » Majher Bartl., fajm. v Ovcjivesi.
- » Majnik Jan., fajm. v Žireh.
- » Matjašič Juri, c. k. učitel v Mariboru.
- » Matoh Jož., kapl. v Zibiki.
- » Megušar Al., uradn. v Vipavi.
- » Mejač Ant., kapl. v sp. Idrii.
- » Mertl Fr., dijak v Celovcu.
- » Meško Stanko, kapl. v Ormežu.
- » Metelko Fr., prof. slovenščine v Ljubljani.
- » Meznarič Ant., kapl. pri sv. Janžu.
- » Milar J., kapl. v Metliki.
- » Milar Jan., bogsl. v Celovcu.
- » Modic Iv., bogsl. v Celovcu.
- » Mozetič Dr. bogsl. v Gorici.
- » Mraz Tom., bogsl. v Št. Andražu.
- » Muden Sim., kapl. v Otmanjah.
- » Dr. Murko Ant., dekan v Savriču.
- » Dr. Muršec Jož., c. k. učitel v Gradcu.
- » Novak Jan., bogsl. v Celovcu.
- » Oliban Ant. kapl. v Rojah.
- Sl. ordinariat v Št. Andražu.
- G. Orožen Bal. kapl. v Sieli.
- » Orožen Ign., vikar v Celju.
- » Otoničar Mat., dijak u Ljubljani.

- G. Ožgan Fr., provis. v Žabnicah.
 » Partl Fil., kmet na Mačah.
 » Pavšič Jož. žup. učitel v Kortah.
 » Pečar Križ. P., učitel v Novomestu.
 » Pečnik Mih., učitel v Podgorjah.
 » Petan Fr., bogsl. v Celovcu.
 » Pichler Adam, korar in vodja semenišča v Celovcu.
 » Pirc Mat., mestn. kapl. v Gorici 2 izl.
 » Polak Edv., fajm. v Šmarjeti.
 » Poljanc Klem. P., učitel v Novomestu.
 » Posat Iv., kurat v Sekavi.
 » Potočnik Ant., katehet v Postojni.
 » Potočnik Lovre, bogsl. v Št. Andražu.
 » Praprotnik Andr., učitel v Skofj Loki.
 » Puher Vikt., kapl. v St. Ilu.
 » Pukšič Fr., kapl. pri sv. Ani.
 » Rabič Pavl, puškar v Borovljah.
 » Rabič Sim., kapl. v Metliki.
 » Radičnik Boštj., kapl. v Rožeku.
 » Raič Bož., kapl. v Slivnici.
 » Rajner Pavl, kapl. v Belaku.
 » Ravnikar Mat., fajm. na Selah.
 » Razlag Radosl., pravn. v Gradcu.
 » Rečický Vekosl., podvodja semenišča v Celovcu.
 » Dr. Robič M. prof. v Gradcu.
 » Robida Karl, prof. v Celovcu.
 » Rozman Jož., korar v Št. Andražu.
 » Rudmaš Sim., c. k. nadzornik ljudskih šol v Celovcu.
 » Sajovec Bogomil, bogsl. v Ljubljani.
 » Sebacher Jak., bogsl. v Celovcu.
 Sl. Semeniška knjižnica v Gradcu.
 G. Serajnik Lovr., fajm. na Zili.
 » Sevnik Leop., kapl. v Wolfsebergu.
 » Sevnik Vinc., c. k. uradn. v Planini.
 » Simandel Drag., kapl. na Vranskem.
 » Sivic Jak., fajm. v Lipi.
 » Skarbina Jož., kapl. v Naborjeti.
 » Skok Mat., učitel v Barkoli.
 » Sodja M., fajm. v Št. Janžu.
 » Somer Gr., učitel v Borovljah.
- G. Sorčič Fr., fajm. v Brežcah.
 » Stanonik Luk., kapl. v Šmartnem.
 » Stepančič Bart., v Gorici.
 » Sterman Bl., kapl. v Čmreku.
 » Stojan Mih., dekan v Brazlovcah.
 » Strah Jan., kor. predstojnik na Ptujem.
 » Strajnsak Ant., kapl. pri sv. Lorencu.
 » Strajnsak Dav., kapl. v Savriču.
 » Subač Ant. kapl. v Ljutomeru.
 » Sumper Jan., kapl. v Žabnicah.
 » Svetec Luk., pravnik v Beču.
 » Šabot Juri, kapl. v Ligistu.
 » Šajnik Ant., pilar v Borovljah.
 » Šantl Mih., kapl. v Serdišču.
 » Škofic Jan., kapl. v Toplicah.
 » Štik Jož., kapl. v Pasailu.
 Preblagorodni g. baron Janez Šlojsnik, c. k. deželni poglavar na Koroškem.
 G. Špendir Jož., fajm. v Porečah.
 » Šporer Dav., dijak v Zagrebu.
 » Štangl Lovre, kapl. v Svečah.
 » Štefan. Jož., osmošolec v Celovcu.
 » Stiker Pet., kapl. v Št. Jurju.
 » Štus Fr., župn. v Zibiki.
 » Dr. Šubic J. v Celju.
 » Švarc Fr., bogsl. v Gradcu.
 » Tavšič Jož., prov. na Golšovem.
 » Teran Jan., koop. v Jelšanah.
 » Terstenjak Dav., c. k. učitel v Mariboru.
 » Tevž Ign., tergovec v Mitrovici.
 » Toman Jan., fužinar v Kamnigorici.
 Gospodični Jela in Mariana Toman v Kamnigorici.
 G. Tomašič Mat., vojn. duhoven v Bolonji.
 » Trafenik Jan., kapl. v Loki.
 » Treun Jan., kapl. v Koprui.
 » Trobej Jan., kapl. v Grižah.
 » Turkuš Jož. bogsl. v Celovcu.
 » Tutek Jur., župn. pri Marii Devici.
 » Ulaga Jož., duh. v Žavcu.
 » Ulaga Jož., duh. na Dunaju.
 Gospodična Urbančič Josepina na Turnu.
 G. Valentin Ant., šolski vodja v Kopru.

G. Valentinič Ant. zač. šolski vodja v Belaku. » Valjavec Mat., uč. pripravnik v Beču. » Varl Juri, fajm. v Krašnji. » Vegund Jož., učitel v Skalah. » Verbnjak Obilovit, kapl. v Sevnici. » Verlič Fr., kapl. v Kirchbachu. » Vinkovič Iv., pravn. v Gradcu. » Vodušek Mat., opat v Celju. » Dr. Vogrin Lovr., župn. primali Nedli.	G. Dr. Vojska Andr., v Ljubljani. » Vošnak Lovr., bogsl. v Celovcu. » Vrečko Fr., fajm. v Št. Janžu. » Vrečko Mat., kapl. v Vitanji. » Wilenpart Jan., kapl. v Št. Mohoru. » Wolf Ant., c. k. sodnik v Kapli. » Wolf Ant. žspn. pri sv. Petru. » Zeichen Jan., kapl. v Zagorici. » Zupan Jan., fužinar v Kropi. » Žager Fr., kapl. pri Novicerkvi. » Žičker Ant., duh. v Sevnici. Gospodična Žuža Antonia v Žavcu.

Dalej se Bčela menja s sl. vredništvi: Novic — Zgodnje Danice Šolsk. prijatelja — Nevena — Narodnih novin — Zagr. Katoličkega lista — Glasnika Dalmatinskega — Svetovida — Lumira — Pražskih novin — slovenskih novin — Cirila in Metoda — Moravskih novin — Zorje Galičke — Včelke — Przyjaciela domowy.